

ANNE BISHOP

**RODE
LETTERS**

De Anderen boek 1

De Fontein

Een korte geschiedenis van de wereld

Lang geleden schonk Namid het leven aan allerlei soorten, onder wie de wezens die bekendstaan als mensen. Ze gaf de mensen vruchtbare delen van zichzelf en ze gaf hun goed water. En omdat ze hun aard en die van haar andere nakomelingen kende, gaf ze hun ook genoeg afzondering om de mensen de kans te geven te overleven en te groeien. En dat deden ze.

Ze leerden vuren maken en schuilplekken bouwen. Ze leerden land bebouwen en vee hoeden en steden bouwen. Ze bouwden boten en visten ermee in de Midlandse en Zwarte zeeën. Ze breidden zich uit en verspreidden zich steeds verder over hun deel van de wereld, totdat ze bij de wildernis aanbelandden. Dat was het moment waarop ze ontdekten dat Namids andere nakomelingen zich over de rest van de aarde hadden verspreid.

De Anderen keken naar de mensen en zagen geen veroveraars. Ze zagen een nieuw soort vlees.

Oorlogen werden gestreden om het bezit van de wildernis. Soms wonnen de mensen en konden ze hun soort nog wat verder verspreiden. Vaker verdwenen hele delen van hun beschaving. Angstige overlevenden deden hun best niet in paniek te raken als er gehuil opsteeg in de nacht of wanneer iemand te ver van stevige deuren en helder licht was gedwaald en de volgende ochtend werd gevonden, met al het bloed tot de laatste druppel verdwenen.

Eeuwen gingen voorbij en de mensen bouwden grotere schepen en voeren ermee over de Atlantis Oceaan. Toen ze maagdelijke gronden ontdekten, bouwden ze er bij de kust een nederzetting. Maar toen ontdekten ze dat ook dit land al was opgeëist door de *terra indigene*, de oorspronkelijke inwoners van de aarde. De Anderen.

De *terra indigene* die heersten over het continent dat Thaisia werd genoemd, ontstaken in woede toen de mensen bomen begonnen om

te zagen en ploegen in land te zetten dat niet het hunne was. Dus aten de Anderen de kolonisten op en maakten zo kennis met de vorm van dit soort vlees, zoals ze dat in het verleden al zo vaak hadden gedaan.

De tweede golf van ontdekkingsreizigers en kolonisten vond de verlaten nederzetting en probeerde het land opnieuw als hun eigendom te claimen.

De Anderen verorberden ook hen.

De derde golf van kolonisten had een leider die slimmer was dan zijn voorgangers. Hij bood de Anderen warme dekens aan en lappen stof om kleren van te maken en interessante glimmers, in ruil waarvoor de mensen in de nederzetting zouden mogen blijven en genoeg land toegewezen zouden krijgen om hun oogsten op te laten groeien. De Anderen vonden dit een goede ruil en trokken weg van het land dat de mensen mochten gebruiken. Er werden nog wat geschenken uitgewisseld, in ruil voor jacht- en visrechten. Deze regeling werkte tot ieders tevredenheid, ook al bejegende het ene kamp zijn nieuwe burens met een grommend soort tolerantie en slikte het andere kamp zijn angst in en zorgde men ervoor dat iedereen zich voor het vallen van de avond veilig binnen de muren van de nederzetting bevond.

Jaren gingen voorbij en er arriveerden steeds meer kolonisten. Velen stierven, maar genoeg floreerden. Nederzettingen groeiden uit tot dorpen, dorpen groeiden uit tot stadjes, stadjes groeiden uit tot steden. Langzaam verspreidden de mensen zich over heel Thaisia en waaierden zo ver ze konden uit over het gebied dat hen werd gegund.

Eeuwen gingen voorbij. Mensen waren slim. De Anderen ook. De mensen bedachten elektriciteit en sanitair. De Anderen beheerden de rivieren die de generatoren konden aandrijven en de meren die zorgden voor de aanvoer van vers drinkwater. De mensen bedachten stoommachines en centrale verwarming. De Anderen beheerden de benodigde brandstoffen om deze machines te laten lopen en de huizen te verwarmen. De mensen bedachten en maakten van alles. De Anderen beheerden alle natuurlijke hulpbronnen en beslisten wat er wel en wat niet in hun deel van de wereld werd geproduceerd.

Natuurlijk waren er ook botsingen: sommige plekken werden

duistere gedenkplaatsen voor de doden. Het waren deze gedenkplaatsen die het bestuur van de mensen er eindelijk van overtuigden dat de *terra indigene* over Thaisia heersten en dat alleen het einde van de wereld daar verandering in zou kunnen brengen.

En zo zijn we aanbeland bij het heden. Kleine mensendorpen worden omringd door uitgestrekte gebieden die tot de Anderen behoren. En in de grotere mensensteden zijn omheinde stukken groen te vinden die Stadsparken genoemd worden. Ze worden bewoond door die Anderen wier taak het is de inwoners van de stad in de gaten te houden en ervoor te zorgen dat de gemaakte afspraken tussen mensen en *terra indigine* ook worden nageleefd.

Er is nog steeds een grommend soort tolerantie aan de ene kant en angst voor wat zich door het duister beweegt aan de andere. Maar als ze voorzichtig zijn overleven de mensen het.

Meestal overleven ze.

Half verblind door de sneeuwstorm strompelde ze het open terrein tussen twee gebouwen op. In de hoop zich er te kunnen verstoppen voor haar achtervolger, maar ook om even te kunnen schuilen tegen de sneeuw en de wind, volgde ze een gebogen muur en dook erachter ineen. Haar sokken en gympen waren doorweekt en haar voeten waren zo koud dat ze ze niet eens meer voelde. Ze wist dat dat niet goed was, niet gezond, maar ze had gewoon maar aangetrokken wat ze vinden kon, net zoals ze de kans om te vluchten had gepakt zodra ze hem zag.

Ze hoorde geen voetstappen die bevestigden dat ze nog steeds werd gevolgd. Maar dat zei niet zoveel. Deze muur dempte zelfs het geluid van het traag voortbewegende verkeer.

Ze moest een schuilplaats zien te vinden. Het zou vannacht te koud worden om in de openlucht te blijven. Als onderdeel van haar training had ze ook foto's gezien van mensen die waren doodgevroren, dus ze wist dat ze niet veel langer buiten moest blijven. Maar de daklozenopvang was natuurlijk de eerste plek waar de jagers haar zouden zoeken.

Zou ze vanavond sterven? Was dit de sneeuwstorm die het begin van het einde inluidde? Nee. Die mogelijkheid wilde ze niet eens overwegen. Ze had nog maar heel weinig gedaan en was nog helemaal niet ver: het kon toch niet al eindigen voordat ze zelfs maar de kans had gehad te beginnen? Daarbij, verder had ze nog geen componenten van de profetie gezien. Zoals de donkerharige man met de groene trui. Nee, ze hoefde niet bang te zijn dat ze ging sterven voor ze hem had gezien.

Maar dat betekende nog niet dat ze het zich kon veroorloven iets stoms te doen.

Het gebouw achter op het terrein trok haar aandacht, hoofdzakelijk omdat er verder nergens licht brandde. Ze gluurde om de hoek

van de muur om te checken of ze nog steeds alleen was en rende toen naar het gebouw toe. Misschien kon ze een smoes bedenken om er een paar minuten binnen te mogen blijven – lang genoeg om haar voeten te ontdoien.

Maar het licht dat daarnet nog zo helder en hoopvol had gescheenen, bleek slechts nachtverlichting. Het gebouw was gesloten. Toch was er genoeg licht om het bord boven de glazen deur te kunnen lezen. Als ze niet zo wanhopig was geweest, had de boodschap erop haar nog kouder gemaakt dan de sneeuw en de wind.

LAKESIDE STADSPARK

M.R.N.V.T.

Menselijk Recht Niet Van Toepassing. Ze stond op terrein dat toebehoorde aan de Anderen! Ze was hier misschien tijdelijk veilig voor menselijke jagers, maar als ze haar betrapten was ze overgeleverd aan wezens die enkel op mensen léken. En zelfs iemand met zo'n afgeschermd leven als zij wist wat er gebeurde met mensen die onvoorzichtig waren in hun omgang met de *terra indigene*.

Er was ook iets tegen de binnenkant van de deur geplakt. Ze bestudeerde het briefje nauwkeurig, ondanks haar verdoofde voeten en de ijzige temperatuur.

GEZOCHT:

CONTACTMENS

MELDEN BIJ BEESTACHTIG GOEDE BOEKEN

(OM DE HOEK)

Een baantje. Een manier om aan geld te komen, voor eten en onderdak. Een plek waar ze zich een poosje zou kunnen verbergen. Een plek waar de jagers haar, zelfs als ze haar vonden, niet zomaar konden weghalen. Immers: het menselijk recht was hier niet van toepassing.

Beestachtig Goede Boeken. Dat klonk als de naam van een Anderen-winkel.

Ze zou hier kunnen sterven. De meeste mensen die in conflict

kwamen met de Anderen gingen dood, op welke manier dan ook. Maar de profetie had toch al duidelijk gemaakt dat ze ging sterven. Voor deze ene keer in haar leven zou er eens iets op haar voorwaarden gebeuren!

Nu ze dit besluit had genomen, beende ze terug naar de stoep en haastte zich naar de hoek. Toen ze op de Kraaienveldlaan rechtsaf sloeg, zag ze twee mensen uit een winkel komen. Licht en leven. Ze liep op beide af.

Simon Wolfgard nam zijn plaats achter de kassa in, wierp een blik op de klok aan de muur en zei: ‘Nu.’

Het gehuil achterin de boekwinkel zorgde voor het verwachte vrouwelijk gegil en wat verrast mannelijk gegrom.

Simon verhief zijn stem om zich ervan te verzekeren dat alle mensen die hij zag hem ook konden horen: ‘Over tien minuten gaan we sluiten.’

Niet dat ze dat niet wisten. Dat gehuil was immers vaste prik, net als de Wolf bij de deur die het beveiligingssysteem van de winkel vormde. Dat van winkeldieven een hand werd afgebeten versterkte de eerlijkheid van de rest van de mensen die bij Beestachtig Goede Boeken winkelde enorm. Dat ze over een plas bloed heen moesten stappen en langs de Wolf die nog op een paar vingers lag te kauwen liet een blijvende indruk achter, om het over de nachtmerries nog maar niet te hebben.

Toch kwamen er de volgende dag dan alweer apen in de winkel neuzen, terwijl ze naar de bloedvlekken loerden en tegen elkaar fluisterden. De opwinding om achter om het even welke boekenkast een van de Anderen in zijn dierlijke vorm tegen het lijf te kunnen lopen – en de nog angstaanjagender opwinding om soms zomaar ooggetuige te kunnen zijn van snel en heftig geweld – verhoogde de verkoop van horrorromans en thrillers alleen maar en hielp de boekwinkel om voldoende winst te maken.

Niet dat de winkels van het Stadspark winst nodig hadden om open te blijven. Ze waren er voor het gemak van de *terra indigene* die er woonden en vormden voor de rest van de Anderen een manier om

aan de gewenste door mensen geproduceerde spullen te komen. Nee, het was eerder zo dat Simon wilde begrijpen hoe je precies zaken deed – en probeerde te testen hoe betrouwbaar de mensenbedrijven waarmee hij handel dreef eigenlijk waren – en zijn winkel daarom maandelijks in de zwarte cijfers probeerde te houden.

Wat openingstijden betrof, hield Beestachtig Goede Boeken zich echter niet aan de normale middenstandsregels. Op de avonden dat de zaak voor mensen was geopend sloot de deur stipt om negen uur. Sommige medewerkers aarzelden dan niet, veranderden onmiddellijk van gedaante en haptten zelfs naar treuzelende klanten die dachten dat de sluitingstijd slechts een indicatie was, in plaats van een onwrikbaar tijdstip.

Simon rekende een paar boeken af. Meer dan verwacht voor een avond waarop je zou denken dat gevoelige lieden zich liever thuis warm hielden, dan dat ze de ijskoude wind en stuifsnieuw trotseerden die even pijnlijk konden zijn als de beet van een Wolf. Oké, sommige apen woonden vlakbij en gebruikten de boekwinkel en het naastgelegen café, Een Kleine Hap, als ontmoetingsplek voor wanneer ze niet een hele avond wilden drinken in een van de cafés aan de Hoofdstraat.

Ménsen, corrigeerde Simon zichzelf en duwde de dunne bril op zijn neus omhoog (die hij niet vanwege zijn slechte ogen droeg, maar omdat hij het idee had dat hij er vriendelijker door overkwam). *Zo moet ik ze in de zaak noemen – om te voorkomen dat ik ook tegen mijn eigen medewerkers de verkeerde toon aansla. Het is al lastig zat om draaglijke hulp te vinden. Ik kan de medewerkers die we hebben beter niet weggagen door ze te beledigen.*

De bijnaam ‘apen’ had zich vanuit Afrikah over de oceaan verspreid, waar de Leeuwgard naar mensen verwezen als ‘bazelende, haarloze apen’. Nadat de *terra indigene* van Thaisia enkele foto’s van apen hadden gezien, hadden ze het woord overgenomen. Het paste te goed bij veel van de mensen die ze ontmoetten. Simon was echter ook lid van de Raad, een club van eigenaren van horeca en winkels in het Stads-park, én hij was de algehele leider van het Lakeside Stadspark. Hij wilde daarom beslist niemand beledigen – althans niet hardop.

‘Simon...’

Hij draaide zich in de richting van de stroperige stem. Toen de in capuchonparka gehulde vrouw haar schouders optrok, werd de onderkant van haar toch al korte truitje opgetild en werd een paar centimeter van haar strakke buik zichtbaar, die er uiterst zacht en bijtbaar uitzag.

Er snuffelden vaak genoeg mensenvrouwen in zijn winkel rond die hoopten dat hij hen zou uitnodigen voor een spannend uitstapje in de wildernis. Maar deze had iets over zich dat hem er bijna toe overhaalde zijn tanden in haar keel te zetten, in plaats van zacht en onschuldig aan haar buik te knabbelen.

‘Asia,’ zuchtte hij diep, met zijn hoofd een beetje schuin; als een afwerend soort begroeting.

Ze begreep de hint niet. Dat deed ze nooit. Meteen de eerste dag dat Asia Crane Beestachtig Goede Boeken binnenstapte had ze haar oog op hem laten vallen. Dat was deels de reden dat hij haar niet mocht: hoe harder zij haar best deed om bij hem in de buurt te komen, hoe meer hij zich een soort uitdaging voelde en hoe minder graag hij haar zag. Maar ze deed nooit opdringerig genoeg om te kunnen rechtvaardigen dat hij haar aanviel op het feit dat ze in zijn winkel kwam.

Enkele mensen begonnen hun winterjassen aan te trekken en sjaals om te slaan, maar niemand kwam naar de kassa.

Asia schonk hem een ‘Bijt me dan, graag zelfs’-glimlach en zei: ‘Kom op, Simon. Het is al ruim een week geleden en je had me beloofd erover na te denken.’

‘Ik heb helemaal niets beloofd,’ zei hij terwijl hij rondom de kassa begon op te ruimen.

Asia Crane had blond haar en bruine ogen en hij had meerdere mensen in het Stadspark horen zeggen dat ze mooi was. Er was echter van alles aan haar dat hem stoorde. Hij kon nergens precies zijn poot op leggen – buiten het feit dat ze hem maar bleef proberen te versieren terwijl hij haar allang duidelijk had gemaakt geen interesse te hebben – maar dit gevoel was ook de reden dat hij haar meteen de eerste keer had geweigerd een baantje bij BGB te geven. En dat hij

haar niet een van de vier appartementjes wilde verhuren die het Stadspark soms aan zijn menselijke medewerkers ter beschikking stelde. En nu wilde ze de nieuwe Contactmens worden, een positie die haar toegang tot het eigenlijke Stadspark zou bezorgen. Hij vrat haar nog liever op dan dat hij haar op díe post neerzette! Vladimir Sanguinati, zijn collega-bedrijfsleider, had meer dan eens aangeboden hem te helpen als Simon Asia weer eens een hongerige blik toewierp. Dat zou een prima regeling zijn, aangezien Vlad de voorkeur gaf aan bloed, terwijl Simon graag brokken vers vlees afrukte.

‘We zijn gesloten, Asia. Ga naar huis,’ zei hij.

Ze zuchtte teatraal. ‘Ik wil die baan echt graag hebben, Simon. Met mijn huidige werk kan ik de huur amper betalen en het is ook nog eens doodsaai.’

Hij gaf zijn poging om vriendelijk te klinken op. ‘We zijn dicht.’

Opnieuw een zucht, gevolgd door een pruilende blik, waarna ze haar parka dichttristte, haar handschoenen aantrok en eindelijk de deur uitging.

John, ook een lid van de Wolfgard, verliet zijn post bij de deur om nogmaals te controleren of er nog achterblijvers waren. Daardoor stond Simon alleen voor in de winkel toen de deur opnieuw opening en er een vlaag ijskoude lucht binnenwaaide – die hij na al die mensengeuren als verfrissend ervoer.

‘We zijn–’ begon hij automatisch, waarna hij pas naar de deur keek. Hij slikte het woord ‘gesloten’ in.

De vrouw die daar stond zag er half bevroren uit. Ze droeg dunne gympen en een spijkerbroek die tot aan de knieën was doorweekt. Haar spijkerjack was eerder iets voor een zwoele zomeravond en eronder droeg ze slechts een T-shirtje.

Ze leek zo pijnlijk koud dat hij zich niet eens als eerste afvroeg of ze eetbaar was.

‘Kan ik iets voor u doen?’ vroeg hij.

Ze keek hem aan alsof ze hem eerder had gezien en hij haar grote angst inboezemde. Hij herkende haar echter totaal niet. Haar uiterlijk noch haar geur.

Ze zette een paar wankele passen in de richting van de toonbank.

Waarschijnlijk eerder om verder de warme winkel in te komen, dan om dichterbij hem te staan.

‘Ik eh... z-zag dat briefje hangen,’ stotterde ze. ‘O-over die baan.’

Of nee, geen stotteren, dacht hij: dit kwam door de kou. Haar tanden begonnen te klapperen. Hoe lang liep ze zo al buiten, in dat weer? Het was een natuurlijke sneeuwstorm, die vanaf het meer landinwaarts was geblazen. De eerste van het nieuwe jaar. Maar dat het een natuurlijke storm was, wilde nog niet zeggen dat hij niet heftig was.

‘Wat voor briefje?’

‘Over die C-contactmens,’ klappertandde ze. ‘Er stond dat ik me hier moest melden.’

Een paar seconden tikten voorbij. De vrouw sloeg haar ogen neer. Blijkbaar durfde ze zijn blik niet te beantwoorden nu ze eenmaal had gezegd waarvoor ze kwam.

Er was iets aan haar wat hem verontrustte, iets wat hem dwars zat, maar heel anders dan bij Asia Crane. En zolang hij niet wist wat dat was, ging hij haar niet terug de sneeuw in schoppen. Daarbij, buiten Asia was ze de eerste mens die naar deze betrekking informeerde. Reden genoeg om haar een paar minuten van zijn tijd te gunnen.

Vanuit zijn ooghoeken zag hij John staan, in menselijke gedaante inmiddels en gekleed in een trui en spijkerbroek. Met een gebaar van zijn hoofd vroeg hij zwijgend: *En nu?*

Als antwoord kantelde Simon zijn hoofd ook een beetje en keek naar de kassa.

‘Zal ik dan maar afsluiten?’ vroeg John, terwijl hij naar de rillende vrouw glimlachte.

‘Ja, graag.’ Simon keek de vrouw aan. ‘Laten we naar hiernaast gaan, dan nemen we een kopje koffie en praten verder over die baan.’

Ze draaide zich aarzelend om naar de buitendeur.

‘Nee nee, deze kant op.’ Hij liep langs de toonbank en wees naar een doorgang in de muur.

De traliedeuren erin kon vergrendeld worden wanneer de ene zaak al gesloten was en de andere nog open. Op de muur naast deze deur hing een bordje: BETAAL UW BOEKEN VOOR U NAAR EEN KLEINE HAP GAAT, ANDERS NEMEN WIJ EEN KLEINE HAP UIT U.

Op een bordje aan de andere kant van de deur stond: TUURLIJK, U KÚNT DIE MOK MEENEMEN. IN DAARVOOR NEMEN WIJ SLECHTS UW HAND.

Simon dacht niet dat de hersenen van de vrouw al zo ver ontdooid waren dat de betekenis van deze woorden tot haar doordrong. Na die eerste schok van zijn verschijning hadden ze volgens hem niets meer geregistreerd.

Tess stond de glazen vitrinekast schoon te maken toen ze binnenkwamen. De vriendelijke glimlach die ze Simon schonk werd behoedzaam bij het zien van zijn gezelschap.

‘Kunnen wij misschien wat koffie krijgen?’ vroeg hij, terwijl hij aan een tafel vlak bij de bar ging zitten – zo ver mogelijk van de deur en de kou rond de tafels bij het raam.

‘Ja hoor, er zit nog wat in de pot,’ antwoordde Tess terwijl ze de vrouw bestudeerde.

Simon leunde achterover en legde zijn linkerenkel op zijn rechterknie. ‘Ik ben Simon Wolfgard. En jij?’

‘Meg Corbyn.’

Hij hoorde aan haar lichte aarzeling dat ze niet gewend was deze naam uit te spreken. Dat betekende dat ze hem nog niet zo lang gebruikte. Hij hield niet van leugenaars. Mensen die logen over kleine dingen, hadden vaak ook de neiging over andere zaken te liegen.

En een naam was niet eens zoiets kleins...

Maar toen Tess de koffie bracht en hij zag hoe Meg haar handen dankbaar aan de mok begon te warmen, liet hij deze gedachte weer los.

Hij bedankte Tess en richtte zijn aandacht weer op Meg Corbyn. ‘Weet je wat het precies inhoudt, de functie van Contactmens?’

‘Nee,’ zei ze.

‘Je hebt dus nog geen enkele ervaring met dit soort werk?’

‘Nee. Maar ik kan het leren. Ik wíl het leren.’

Hij twijfelde niet aan de oprechtheid van haar woorden, maar vroeg zich af of ze vóór ze iets had kunnen leren niet al zou zijn bezweken aan een longontsteking of iets dergelijks.

Opeens zwom het beeld van een oude vrouw met littekens hem

voor ogen. Toen hij haar zag, zat ze in de zon. Ze las kaarten en voorspelde ermee de toekomst. Die dag had ze haar kaarten echter niet gebruikt – voor hem niet. Wat ze toen had gedaan, had ervoor gezorgd dat haar woorden al twintig jaar door zijn hoofd spookten. En nu hoorde hij ze weer, zo helder alsof het pas gisteren was gebeurd.

Wees een leider voor je volk. Wees de stem die beslist wie er in jouw Stadspark blijft leven en wie er moet sterven. Er komt een dag waarop een leven dat jij hebt gered op zijn beurt iemand die jou dierbaar is zal redden.

Het feit dat hij de leider van het Lakeside Stadspark was, had zijn zus Daphne twee jaar geleden anders niet kunnen redden! Dat hij opeens weer aan die oude vrouw moest denken, met deze jonge vrouw voor zich die rillend zat te wachten op zijn beslissing, bezorgde hem een raar, onbehaaglijk gevoel.

Tess zette een aardewerken soepkom op tafel en een bordje met wat crackers. ‘De laatste kom uit de pan,’ zei ze.

‘O bedankt, maar dat kan ik niet betalen...’ Megs stem was niet meer dan een fluistering, terwijl ze vol verlangen naar het eten keek.

Tess schonk Simon een vernietigende blik en zei: ‘Dit is van het huis.’

‘Eet maar,’ zei Simon terwijl Tess verder ging met schoonmaken. ‘Lekker hartig, word je weer een beetje warm van.’

Hij draaide zijn hoofd en dronk rustig van zijn koffie, terwijl hij keek hoe Tess haar afsluitronde afwerkte, zodat Meg zich kon concentreren op haar eten.

Tess baarde hem zorgen. Zoals altijd. Er lag maar zo’n dunne lijn tussen dat ze om mensen moest lachen en dat ze hun bestaan amper kon verdragen... Hij wist niet wat Tess precies was, alleen dat ze ook tot de *terra indigene* behoorde – en zo gevaarlijk was dat zelfs andere *terra indigene* haar vreesden. Toen ze een paar jaar geleden naar het Lakeside Stadspark was gekomen, had iets in haar blik hem verteld dat als ze geen kameraadschap zou vinden, zij een vijand zou worden van alles dat leeft.

Haar vragen te blijven was zijn eerste officiële beslissing als nieuwe

leider van het Lakeside Stadspark geweest. Hij had haar zien veranderen van een broze eenling in iemand die in staat was zelfstandig een zaak te leiden en had zijn besluit nooit betreurd.

Maar dat betekende nog niet dat hij haar altijd vertrouwde.

‘Goed, wat doet een Contactmens dan precies?’ vroeg Meg opeens.

Simon keek naar haar soepkom. Half leeg. Hij vroeg zich af of haar vraag betekende dat ze vol zat of dat ze gewoon even wilde pauzeren.

‘Als gevolg van een afspraak tussen de mensen en de *terra indigene* heeft elke stad van Thaisia een Stadspark, een uitgestrekt terrein waarop Anderen wonen én de plek waar je aan door mensen geproduceerde spullen kunt komen. Maar mensen vertrouwen de Anderen niet en wij vertrouwen de mensen niet. Veel van deze producten worden afgeleverd door mensen. In het begin waren er echter zoveel incidenten, dat de mensenregering en onze leiders besloten dat het verstandig zou zijn om iemand in dienst te nemen die alle post en pakjes in ontvangst nam... maar niet de neiging had de bezorgers ervan op te eten. Daarom is er in elk Stadspark een afleverpost gecreëerd, bemand door iemand die optreedt als bemiddelaar tussen mensen en Anderen. De Raad van elk Stadspark beslist over de betaling en voorwaarden van deze persoon. Elke bezorgdienst die weigert handelswaar aan een Stadspark te leveren, moet door het menselijk bestuur worden beboet. Aan de andere kant mag de positie van Contactmens niet te lang onbezet blijven, omdat bedrijven dan alsnog mogen weigeren ons terrein te betreden, zonder dat ze hiervoor kunnen worden bestraft. Dit soort onderbrekingen schaadt namelijk de tolerantie aan weerszijden en een verlaagde tolerantie leidt vaak tot menselijke slachtoffers – soms veel.’

Meg nam weer een lepel soep. ‘Is dat dan ook waarom jullie mensen in jullie winkels toelaten? Om de tolerantie tussen mensen en Anderen te verhogen?’

Niet slecht! Haar conclusie was niet helemaal juist – de meeste *terra indigene* zagen niet in waarom ze verdraagzaam zouden moeten zijn tegenover mensen – maar het gaf wel aan dat ze het nut van de functie van Contactmens begreep. ‘Het Lakeside Stadspark is ook nog eens een soort experiment. Terwijl de winkels aan het Markt-

plein uitsluitend toegankelijk zijn voor ons eigen volk en onze menselijke werknemers, kennen de zaken die uitkijken op de Kraaienveldaan bepaalde uren waarop ze voor alle mensen geopend zijn. De boekwinkel en dit café bijvoorbeeld. Ook is er een sportschool die enkele lidmaatschappen voor mensen beschikbaar stelt, een kleermakerszaak en in de Hoofdstraat zit een galerie die voor iedereen toegankelijk is – dat wil zeggen, áls hij open is.’

‘Maar ook in die zaken is het menselijk recht niet van toepassing?’

‘Inderdaad.’ Simon keek haar onderzoekend aan. Asia Crane vertrouwde hij meteen al niet, zijn reactie op Meg Corbyn lag een stuk minder eenvoudig. En dus besloot hij haar aan te nemen. Het kon geen kwaad voor het Stadspark om haar hier een paar dagen te hebben rondlopen, zeker niet als ze haar een beetje in het oog hielden. Dat gaf hem mooi de tijd om uit te zoeken waar dat onbehaaglijke gevoel vandaan kwam. Voor hij haar zijn voornemen onthulde, wilde hij echter nog één ding kwijt. ‘Menselijk recht niet van toepassing. Begrijp je ook wat dat inhoudt?’

Ze knikte. Hij geloofde er niets van, maar vooruit.

‘Goed dan: als je die baan wilt, dan is hij bij dezen van jou.’

Ze keek hem aan. Haar ogen waren lichtgrijs, als van een Wolf – maar dat was ze beslist niet. Haar bleke huid bloosde licht. En nu haar haar een beetje was opgedroogd, zag hij ineens wat een rare rode kleur het had – en het stonk ook nog.

Daar moesten ze iets aan doen.

‘Ik ben aangenomen?’ vroeg ze en haar stem ging omhoog – hoopvol, vond hij.

Hij knikte. ‘Je wordt per uur betaald en bent zelf verantwoordelijk voor het bijhouden van je uren. Je kunt gebruikmaken van een van de appartementen boven de kleermaker en mag in elke zaak aan het Marktpllein komen.’

Tess kwam naar hen toe en gooide een sleutelbos op tafel. ‘Ik zal even wat basisspullen kopen, terwijl jij Meg het appartement laat zien. Laat de afwas maar staan, die doe ik later wel.’ En weg was ze weer.

Meg at nog wat soep en dronk haar koffiemok leeg. ‘Is ze boos op me?’

‘Op jou? Welnee.’ Op hem wel misschien, dat was soms lastig te zeggen bij Tess. Terwijl de waarschuwingssignalen andere keren maar al te zichtbaar waren...

Hij stak de sleutelbos omhoog. ‘We hebben hier wel een aantal regels, Meg, waar we streng op toezien. De toegang tot het Stadspark is beperkt. Zo mag je geen gasten meenemen naar je appartement, zonder ons daarvan op de hoogte te stellen. Als we een vreemdeling ruiken, doden we hem – we trekken ons niets aan van smoezen en geven nooit een tweede kans. Het voorste gedeelte van de zaak op de hoek is de enige plek waar mensen en Anderen elkaar zonder toestemming van de leider kunnen ontmoeten. Daar kun je dus met je gasten naartoe gaan. Begrepen?’

Ze knikte.

‘Goed dan. Kom, dan gaan we er via de boekwinkel uit.’

Hij leidde haar terug naar BGB en pakte er zijn winterjas, die John voor hem op de toonbank had gelegd. Hij trok hem aan, duwde de deur open en hield die tegen zodat Meg erdoor kon. Toen sloot hij de zaak, pakte haar bij haar arm om te voorkomen dat ze uitgleed en liep met haar langs Een Kleine Hap naar een glazen deur in het pand van de kleermaker.

‘De eerste sleutel is van de straatkantdeur.’ Hij haalde de sleutelbos tevoorschijn, stak de sleutel in het slot, trok de deur open, duwde haar de kleine hal in en sloot de deur meteen weer achter hen. Net op tijd bedacht hij dat mensen minder nachtzicht hadden dan Wolven en drukte op de lichtschakelaar. In de hoek was een trap naar de eerste verdieping.

Meg liep naar boven en wachtte op de overloop op hem.

Daar liep Simon voor haar uit. Toen hij zag welk nummer er op de sleutel stond, gromde hij verrast. Tess had hem de sleutelbos van het voorste appartement gegeven. Dit lag het verst van de straatdeur aan de Kraaienveldlaan en het dichtst bij de trap naar het Stadspark.

Hij opende de voordeur van het appartement, knipte het plafondlicht aan, schopte zijn natte laarzen uit en liet ze in de gang liggen. Terwijl hij wachtte totdat Meg haar voeten uit haar natte gympen had gewurmd, keek hij om zich heen. Schoon en eenvoudig. Bad-

kamer en kast aan de ene kant, aan de andere kant een keukentje met een tafelmanier koelkast, een magnetron, een bescheiden aanrecht met gootsteen en kastjes om spullen in op te bergen. Een eenpersoonsbed en een kleerkast. Een rechthoekige tafel met twee stoelen met rechte ruggen. Een gemakkelijke stoel met een poef en een leeslamp naast een lege boekenkast.

‘Als het goed is, liggen er handdoeken in de badkamer,’ zei hij. ‘Je ziet eruit alsof je wel een warme douche kunt gebruiken.’

‘O, dank u wel,’ fluisterde Meg.

‘De badkamer is daar,’ wees hij.

Ze trilde zo erg dat hij zich afvroeg of ze die natte kleren wel uitkreeg. Maar daar ging hij haar echt niet mee helpen!

De deur van de badkamer ging dicht. Voor zijn dierlijk scherpe gehoor bleef niet veel verborgen, maar hij negeerde de geluiden zo goed als hij kon. Toen hij de twee extra deks in de onderste la van de kleerkast vond, werd het toilet doorgespoeld. Even later ging de douche aan.

Hij stond net een beetje uit het raam te kijken, naar de nog steeds neerddwarrelende sneeuw, toen Tess binnenkwam met twee grote ritstassen.

‘Ik heb het allemaal op jouw rekening gezet,’ zei ze. Haar haar, dat anders altijd bruin en steil was, krulde nu wild en had groene strepen – een teken dat ze onrustig was. Maar de strepen waren tenminste niet rood – het teken dat ze kwaad was.

En als Tess’ haar zwart werd, vielen er slachtoffers.

‘Wat heb je op mijn rekening gezet?’ vroeg hij.

‘Twee stel kleren, een pyjama, wat toiletpullen, een winterjas, een paar schoenen en wat eten.’

De jas was knalrood, een kleur die veel bewoners van het Stadspark zou aantrekken omdat het normaalgesproken de kleur van aangevreten prooi was. Aangezien dat de meest voor de hand liggende reden was dat niemand hem nog had gekocht, vroeg Simon zich af waarom Tess juist deze jas voor Meg had meegenomen.

‘Ik dacht dat we haar misschien ook dagelijks een lunch konden aanbieden, als deel van haar loon,’ zei hij.

‘Misschien moet je eerst eens met de rest van de Raad praten voor je zo veel beslissingen neemt. Zeker nu je net een nieuwe Contactmens hebt aangenomen zonder met de rest van ons te overleggen,’ reageerde Tess scherp.

‘Je bracht me die sleutelbos al voor ik ernaar vroeg, dus had jij blijkbaar ook al een beslissing genomen,’ verdedigde Simon zich.

Ze ging er niet op in, maar zette een van de tassen op het bed en liep met de andere naar het keukentje. Toen ze het eten had opgeborgen, kwam ze naast hem voor het raam staan. ‘Het is tegen jouw gewoonte om zwervers op te nemen, Simon. En al helemaal geen verdwaalde apen.’

‘Ik kon haar toch niet buiten in de kou laten staan?’

‘Waarom niet? Je hebt zat mensen aan hun lot overgelaten. Waarom is deze anders?’

Hij trok zijn schouders op. Hij wilde haar niet vertellen over de oude vrouw met de littekens wier woorden al zo veel van zijn keuzes hadden beïnvloed.

‘We hebben een Contactmens nodig, Tess.’

‘Dat is sowieso een idioot idee, als je het mij vraagt. De enige mensen die deze baan willen, zijn dieven die denken dat ze zo gemakkelijk van ons kunnen stelen of lieden die zich proberen te verschuilen voor hun eigen rechtssysteem. De laatste Contactmens heb je ontslagen omdat hij een luie donder was, die daarvoor... is opgegeten door de Wolven.’

‘Dat hebben we niet alleen gedaan,’ mompelde Simon.

Toch moest hij toegeven dat ze een punt had. Contactmensen hadden amper de tijd om zich hun taak eigen te maken – als ze daar al moeite voor deden – of er moest om wat voor reden dan ook alweer naar een vervanger worden gezocht. Mensen hadden altijd allerlei redenen om dit baantje te willen die helemaal niets met het werk te maken hadden. Dat was immers ook waarom hij Asia Crane deze baan niet wilde geven: zij wilde alleen maar Contactmens worden om hem vaker te kunnen zien. Maar hij was haar gesnuffel nu al meer dan zat.

‘Waar zou Meg Corbyn voor op de vlucht zijn?’ vroeg Tess zich hardop af. ‘Ze is niet van hier. Als je ziet waar ze in rondloopt...’

Hij zweeg omdat hij wist dat ze gelijk had. Meg had net zo goed een stempel op haar voorhoofd kunnen hebben: *weggelopen*.

De groene strepen verdwenen langzaam uit Tess' haar. Ze zuchtte. 'Misschien blijft ze lang genoeg om wat van die enorme achterstand aan post en pakjes weg te werken.'

'Misschien,' zei hij. Hij dacht eerlijk gezegd niet dat Meg Corbyn – of hoe ze ook echt heette – na haar eerste loonstrookje zou blijven. Hoewel, ze had beweerd dat ze het wilde leren en dat had nog niemand van haar voorgangers gezegd. Ook Asia niet.

Er viel een ongemakkelijke stilte.

'Je kunt nu beter weggaan,' zei Tess. 'Blote vrouw onder de douche, vreemde man in de kamer... Dat soort verhalen lees ik altijd in die mensenboeken.'

Simon aarzelde nog even, maar wist dat ze gelijk had. 'Zeg dan maar tegen haar dat ik haar morgenochtend om half negen in het Contactkantoor verwacht. Dat geeft me even de tijd om wat dingen met haar door te nemen, voor om negen uur de eerste bezorgers komen.'

'Jij bent de baas.'

Hij legde de sleutelbos op tafel en verliet het appartement, zich afvragend of hij door Meg alleen te laten met Tess niet haar doodvonnissen had getekend.

Het warme water dat over haar lichaam stroomde deed pijn en was tegelijkertijd zalig. Ze gebruikte de shampoo en zeep uit het doucherekje en leunde toen even met haar hand tegen de muur.

Voorlopig was ze veilig. De wind en de sneeuw hadden haar sporen inmiddels wel weer uitgewist. Ze was vast door een aantal mensen gezien en dat was link, maar zolang ze binnen de grenzen van het Stadspark bleef, kon niemand haar wat doen. Zelfs niet...

Trillend stak ze haar armen uit. Op beide bovenarmen, van schouder tot elleboog, liepen tientallen dunne rechte littekens strak in het gelid op iets meer dan een halve centimeter van elkaar. Hetzelfde soort strepen was te zien op de bovenkant van haar linkerbovenbeen, de buitenkant van haar rechterdij en er stond een hele serie littekens op de linkerzijde van haar rug. Ze waren allemaal uiterst nauwkeurig

aangebracht: anders werd de snee minder waard of zelfs waardeloos. Behalve als hij bij wijze van straf werd aangebracht.

Ze negeerde het slagveld van littekens kriskras op haar linkerbovenarm en bestudeerde de drie korstige strepen op de onderarm. Van die laatste drie had ze geen spijt. De visioenen die ze had gekregen na het toebrengen van die sneden hadden haar immers de vrijheid gebracht. En ze hadden haar het visioen van haar eigen dood getoond.

Een witte ruimte. Een smal bed met ijzeren zijkanten. Ze zat gevangen in die ruimte, in dat bed, en had het zo koud dat ze bijna niet kon ademhalen. En Simon Wolfgard, de donkerharige man uit haar profetie, was er ook. Hij liep grommend door de ruimte te ijsberen.

Ze draaide de kraan dicht en opende de deur van de douche-cabine.

Een tel later klopte er iemand op de badkamerdeur. ‘Meg? Tess hier. Ik maak de deur even open om een pyjama voor je neer te leggen. Is dat goed?’

‘Ja. Dank je wel.’

Ze pakte vlug een handdoek en drukte hem tegen haar lichaam. Ze was blij dat de spiegel zo volgestoomd was dat niemand de littekens kon zien die de handdoek niet bedekte.

Pas toen Tess de deur weer had dichtgedaan stapte Meg onder de douche vandaan, droogde zich zo snel mogelijk af en trok de pyjama aan. Ze veegde de condens van de badkamerspiegel en controleerde opnieuw of er geen littekens te zien waren. Toen opende ze de deur en stapte de gang in.

‘Geef mij je natte kleren maar,’ zei Tess, ‘dan zorg ik dat ze weer droog worden.’

Meg knikte, ging de kleren uit de badkamer halen en gaf ze haar.

‘In de keukenkastjes en de koelkast ligt wat eten,’ zei Tess. ‘En ik heb twee stel kleren voor je gekocht. Ik moest de maat gokken, maar als het niet past kun je het gewoon ruilen. Simon ziet je graag morgenochtend om half negen in het Contactkantoor, voor het bespreken van je takenpakket.’

‘Oké,’ zei Meg. Nu ze het weer warm had, deed elke minuut dat ze nog langer wakker moest blijven bijna pijn.

‘De sleutels liggen op tafel.’ Tess liep naar de deur.

‘Bedankt dat je zo aardig voor me bent.’

Tess draaide zich om en keek haar even aan. ‘Ga maar gauw slapen.’

Nadat de deur achter Tess was dichtgevallen, telde Meg tot tien en holde toen naar de deur. Ze wist niet of je, net als in de film, iets kon horen als je je oor tegen het hout drukte, maar probeerde het toch. Ze hoorde niets, deed de deur op slot en het plafondlicht uit. De straatlantaarns van de Kraaienveldlaan gaven genoeg licht om naar het raam te kunnen lopen. Ze trok de zware gordijnen voor het ene raam dicht, aarzelde even en besloot toen het andere raam open te laten. Op de tast zocht ze het bed, kroop erin en bleef liggen rillen tot ze met haar lichaamswarmte het beddengoed had opgewarmd.

Ergens in dit Stadspark wachtte de dood op haar. Maar vanavond kwam hij nog niet. Niemand zou haar vanavond komen halen.

Met een diepe zucht van verlichting sloot ze haar ogen en viel in slaap.

Simon schudde zijn vacht op. In mensenvel zou hij nu niet buiten willen zijn, maar de sneeuw was gestopt en als Wolf had hij geen problemen met de kou – zeker niet nu hij samen met een paar andere Wolven op weg was naar een lekker partijtje rennen en ravotten door het Stadspark.

Hij had veel te veel tijd in mensengedaante doorgebracht. Daar werd hij prikkelbaar van. Oké, hij had zich vrijwillig aangeboden als leider van dit Stadspark en was zelf degene geweest die had voorgesteld enkele zaken voor mensen open te stellen om hen beter in de gaten te kunnen houden. Maar dat betekende nog niet dat hij de omgang met mensen niet lastig vond of dat hij niet nerveus werd wanneer hij als medewerker van Beestachtig Goede Boeken te lang in mensengedaante moest rondlopen. Hij had ook tijd in dit vel nodig, om zijn energie kwijt te kunnen.

Elliot kwam op hem af. Simon was de dominante Wolf van Lakeside, zijn stamvader was echter het officiële gezicht van het Stadspark. Elliot had geen enkele belangstelling voor het rennen van een

zaak en voelde zich weinig op zijn gemak in overleg met andere *terra indigene*, vooral de Elementairen en de Sanguinati, maar was wel zeer bedreven in de omgang met het menselijk bestuur. Hij was de Wolf die urenlang met de burgemeester en zijn beambten kon praten zonder ook maar iemand te bijten.

Simon werd daarom vaak gezien als de zakelijk leider, terwijl de meer sociale en intellectuele Elliot ten onrechte werd aangezien voor het hoofd van het Lakeside Stadspark. Maar dat vond Simon helemaal niet erg. Zijn stamvader kon handen schudden, diners bezoeken, op de foto gaan. En als de burgemeester en zijn kameraden geluk hadden, hoefden ze nooit te ontdekken dat Elliots verfijndheid maar een dun laagje was.

Er voegden zich nog zeven Wolven bij hen. Opgetogen met het gezelschap liep Simon de besneeuwde weg op. Elk type *terra indigene* dat in het Stadspark woonde had de beschikking over een gedeelte dat als hún territorium werd gezien, de rest van het terrein deelden ze met zijn allen. Zo kwamen Simon en zijn vrienden nadat ze de Kreekbrug waren overgestoken in Havikgard-gebied. Van daaruit zouden ze de eerste afslag pakken naar het binnendomein, om zich daar eens lekker uit te leven.

Wolf, dacht Simon terwijl iedereen rustig begon te rennen om zijn spieren op te warmen. Misschien hadden wolven toen de wereld nog jong was er ook zo uitgezien, maar de *terra indigene* – snel, sterk, dodelijk – hadden de oorspronkelijke, veel grotere omvang behouden. Tegenwoordig leek het dier dat mensen wolf noemden evenveel op een *terra indigene*-Wolf, als een lynx op een tijger.

Ze renden over de sneeuw die een paar centimeter dik op het wegdek lag. De rest van de sneeuw die vanavond was gevallen was op kunstige wijze naar de kant van de weg geblazen. Hij moest eraan denken De Meisjes van het Meer daarvoor te bedanken.

Toen alle spieren waren opgewarmd strekte Simon zijn lichaam en begon wat harder te rennen. Hij leidde zijn roedel over de brug. Heerlijk om weer eens flink te rennen. Heerlijk om de felle, heldere kou te voelen. Heerlijk om te proeven...

De wind draaide. Een Uil, een van de nachtelijke wachters van het Stadspark, vloog over hen heen en waarschuwde: <Indringers!>

Eigenlijk zou zich nu niemand op de weg moeten bevinden die zich van het Lakeside-park naar het Stadspark kronkelde, op de sneeuwruimers na die de hele nacht lang bezig zouden zijn met het schoonvegen van de wegen voor de mensen die de volgende dag weer naar hun werk moesten. Als iemand uit de stad toch naar het Stadspark moest, zeker op dit tijdstip, zou Elliot beslist door een gemeenteambtenaar zijn ingeseind. Geen enkel mens had op dit moment dus een geldige reden om hier te zijn.

Toen hij een geur opving, koos Simon voor een smal pad vlak langs de afrastering van het Stadspark en probeerde zoveel snelheid te maken als hij kon.

Geen gehuil, geen geluid, geen waarschuwing. Alleen een paar zwarte, witte en grijze gestalten die, samenvloeiend met de sneeuw en de nacht, op de vijand afstormden.

Het zou link worden als die mensen wapens bij zich hadden. Het dikkere pak sneeuw op het pad vertraagde de Wolven nogal, waardoor de indringers wellicht de kans zouden krijgen een paar schoten af te vuren. Aan de andere kant: ook zichzelf zouden vervolgens door die sneeuw moeten, dus ook al verwonden ze een paar Wolven, ontkomen zouden ze niet.

<Daar,> zei Simon.

Drie mensen ploegden door de sneeuw, een eindje van het zwarte smeedijzeren hek dat diende als begrenzing van het Stadspark.

<Geweer,> zei Elliot.

<Gezien,> antwoordde Simon. Slechts eentje die bewapend hun territorium binnendrong? Niet erg waarschijnlijk. Dat ze geen andere vuurwapens zagen, betekende nog niet dat die er ook niet waren.

Simon zag een zwarte rooksliert vlak boven de sneeuw op de indringers af zweven. Hij negeerde de rook en concentreerde zich op de man met het geweer. Deze idioot lette niet goed op en zag hem en de andere Wolven pas toen de derde man om zich heen keek en iets waarschuwends riep.

Het geweer zwaaide in Simons richting.

Nee, ze waren nog niet bij de vijand; straks raakte dat schot een van hen!

Maar toen omcirkelde de zwarte rook de man met het geweer. Een deel ervan veranderde opeens in een paar handen die het geweer op de lucht richtten, exact op het moment dat de man zijn trekker overhaalde.

Simon schoot de rooksliert voorbij, nam een sprong en knalde zo hard bovenop de tweede man dat ze samen ver buiten het platgetrapte spoor in de verse sneeuw belandden. Zijn tanden sloten zich om de dikke sjaal rond de hals van de man, de verpletterende kracht van Wolf-kaken knepen de keel van zijn prooi langzaam dicht, terwijl de andere Wolven op de polsen van de man doken om te voorkomen dat hij kon terugvechten.

De door rook omhulde man gilde.

Simon hield zijn prooi net zolang vast totdat deze zich niet langer verzette. Toen liet hij de keel los, tilde zijn kop op en besnuffelde het gezicht van de man. Slechts buiten bewustzijn.

Perfect.

Bloed verspreidde zich inmiddels over de sneeuw uit de keel van de derde man, terwijl de Wolven zijn kleren openscheurden om bij het vlees te komen.

De rook rond de eerste man sloeg neer en veranderde in een donkerharige man met een zwarte coltrui en spijkerbroek. Zijn armen zaten om de mens heen en zijn handen klampten nog steeds de handen vast die het geweer vasthielden.

In hun rookgedaante verzwolgen de Sanguinati hun prooi en trokken het bloed er vervolgens via de huid uit. Er was in dit weer niet veel blote huid te zien, maar het gezicht van de man zweette parels van bloed die bijna onmiddellijk bevroren.

<Vlad,> zei Simon.

Vladimir glimlachte, waardoor zijn extra lange hoektanden zichtbaar werden. 'Deze neem ik mee naar de Kameren. Grootvader zit weer oude films te kijken en zal een vers hapje wel op prijs stellen.'

Simon liet zijn kop begrijpend zakken.

‘Nyx en ik komen later terug om te zien wat we verder nog kunnen gebruiken en ons van de rest te ontdoen.’ Nog steeds glimlachend trok Vlad het geweer uit de hand van de man, pakte diens zware winterjas stevig beet en sleepte zijn prooi rustig rennend met zich mee naar het Sanguinati-deel van het Stadspark.

Simon volgde het spoor dat de mensen hadden achtergelaten en bestudeerde de beschadigde jeneverbesstruiken die rond het Stadspark waren aangeplant als afscherming tegen het voorbijrijdende verkeer en eventuele onwelkome blikken vanuit het park aan de overkant van de weg. Staand op zijn achterpoten duwde hij zich tussen twee struiken door.

Het spoor leidde naar een auto die met knipperende lichten in de berm van de Parklaan stond geparkeerd. Die werd vast en zeker door de eerstvolgende sneeuwruimer gerapporteerd, maar daar zou niet eerder dan morgenochtend op worden gereageerd – als er al iemand langs werd gestuurd.

Hij draafde terug naar zijn prooi.

Een aantal Wolven stond het andere lichaam opgewonden in stukken te scheuren, terwijl Elliot de wacht hield bij de bewusteloze man. Toen Simon hem naderde, keek hij in de richting waarin Vlad was verdwenen.

<Dat was onze prooi,> gromde hij.

<Ook de zijne,> gromde Simon terug en hij liet zijn tanden zien.
<We delen alles.>

<Verspilling van goed vlees.>

<Welnee.> Oké, de Sanguinati gebruikten het vlees zelf niet, maar nadat Vlads familie had gegeten zou Vlad Boone Havikgard bellen, de slager van het Stadspark. Morgen stond er dan in de etalage van diens winkel een discreet bordje dat de *terra indigene* vertelde dat er ‘speciaal vlees’ beschikbaar was.

De ademhaling van de man veranderde: het teken dat hij weer bij bewustzijn aan het komen was. Nu was het tijd om te eten!

Tenen verlengden zich tot sterke harige vingers met dikke klauwnagels. Simon en Elliot trokken de winterjas open, rukten de sjaal, flanellen bloes en T-shirt van het bovenlijf van de man en scheurden

diens spijkerbroek en lange onderbroek aan flarden, van zijn dijen tot aan zijn enkels.

De man hapte naar adem en opende zijn ogen.

Simon ontblootte zijn tanden en zette ze in de buik van de man, terwijl Elliot op de keel dook en de angstkreet van de man ruw afbrak.

Scheur, trek, slok het warme verse vlees op. Simon trok de lever eruit en verslond hem opgetogen, maar liet het hart zitten voor Elliot. Hij at tot hij niet meer kon en slofte toen weg. Zijn vingers verschrompelden weer tot Wolf-lengte, waarna hij zich door de verse sneeuw rolde om zijn vacht schoon te krijgen. Toen ook zijn vrienden genoeg hadden, huilde hij het Prooilied. De andere Wolven die vanavond over het binnendomein renden zouden dit horen, zich omkeren en een hapje komen meepikken.

We delen alles, dacht Simon, toen hij de arm zag liggen die hij tijdens het eten van het lichaam had gerukt. Hij pakte hem op en liep via zijn eigen spoor terug naar de hoofdweg van het Stadspark. Toen begon hij te rennen, stak de Kreekbrug over, rende langs het gebied van de Wolfgard en liet de arm uiteindelijk achter in het Kraaien-deel van het Stadspark. De Kraaien vonden een gemakkelijk ontbijt morgen vast prettig.

Even later werd hij ingehaald door Elliot, die een deel van een ribbenkast met zich meesleepte. Zijn stamvader hield er misschien niet van een prooi met iedereen te moeten delen, maar na hun verhuizing naar Lakeside had hij er nu eenmaal mee ingestemd Simon te volgen.

Jazeker, de Kraaien zouden morgenochtend goed eten. En tegen de tijd dat iedereen zijn deel had gehad, was er van deze apen weinig meer over om te verbranden of te begraven.

Voor Blair

Eerste druk maart 2015

Oorspronkelijke titel *Written in Red*

Oorspronkelijke uitgever Roc, an imprint of New American Library,
a division of Penguin Group (USA) LLC

Copyright © Anne Bishop, 2013

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Lennart Sane Agency
AB

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Willeke Lempens

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Blake Morrow

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3751 8

ISBN e-book 978 90 261 3752 5

NUR 330, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

www.facebook.com/UrbanBoeken

www.twitter.com/UrbanBoeken

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met
bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur
toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveel-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, micro-
film, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op
enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.